

A SZIVEMET KIDALOLTAM.

Oh, már nem kétlem :
vezéreim e versek
a tévelygésből észrevétlen
a fény felé tereltek.

A fény felé — — —
De görbe, gödrös volt az út,
iránya is sokszor hazug.
Nagynéha szálltam napsugárban,
sötétben, sárban többet jártam.
Ha útvesztőben megrekedtem,
nem sirdogáltam szárnyszegetten
s nem mértem föl, mi van megettem.
Topogva helyben, körbe járva
elém az élet volt kitérve.

Uj útra törni se akartam,
a szépet is szerettem én a dalban.
A gyors iram se nógatott,
az ácsorgás nótát adott.
Ha nem volt sorsom vad, goromba,
vers sok került a tarsolyomba.
Ha olykor, mint egy pontos porkoláb,
keményen rám szólt : ne tovább !
s ígent parancsolt, nem helyett :
a dalban lett a lelkem menhelyet.
Ha véle mégis perbe szálltam,
nem ráztam öklöm forró lázban,
az ördöggel sem paroláztam,
csak magyaráztam, magyaráztam.

Ha hát csak pislá, gyenge mécs is
volt lelkem lángja, derenge mégis.
Egy-két sugárt itt-ott velett,
sok árnyat láttam, gyér eget.
A földön jártam, nem a holdban — —
— De színben, szóban, fényben, foltban
magamat adtam ! — Boldog voltam :
a szívemet kidaloltam.

Réz Gyula.